

7.10.40

בשלוש מטרתי לפני מספר חברים של ועד החירום (ווייז, סולד, ליפסקי, נחום גולדמן, סולו די צול (ועוד אסה אחת מהדסה שאני מכירה ואיני זוכר שמח), גרינברג, וורטחיים, גלמן (מזרחי) סילבר ועוד שנים שלושה, על חשב בלונדון! המו"מ עם הממשלה על יחידה והיחסים עם הממשלה בכלל. סילבר שאל אם נכון לגייס יהודים לחלם בארץ בלי ערובות מצד אנגליה, ומה נעשה כשבסוף המלחמה תפרק הצבא היהודי והמשיך בספר הלכך? מענין כיצד אנשים, למעמים בלא חכמה ברורה, מסתירים מעצמם את ניוקיהם האמתיים, ומלבישים את מחדגותם מחלצות אידיאליסטיות.

בערב - בשמונה תרציתי שוב על הכנב המולישי בישיבה מלאה של ועד החירום. שלמה גולדמן, שהוזמן סלגרפתית, הודיע שאינו יכול לבוא. גם הנטיא חחדש קוממן נעדר מהעיר. ווייז רצה בוויכוח, אולם הצעתי שידחו הבירור עד לאחר הבחירות.

8.10.40, נ.י.

בבוקר בא אצלי איחמר בן אבי. אמר שהערוך המתוכנן ע"י בנו בניסין לא נחקיים, קיבל לזמן מה שליחות מטעם הקרנות. עכשיו שמע שבאחי לאמריקא בענין צבא יהודי, וחרי מציע שרוחו לגיוס מלנציג. אמרתי לו שהצעחו מוקדסה. עריין לצערי לא מגייסים צבא.